

nødvendigt at gaa den Vej, men hvis det er rigtigt, hvad der siges, at Tantiemen falder ubilligt, synes jeg, det er rigtigt, at man tager den mindre Tantieme og lader denne Forskel i Tantiemen udligne en Gang for alle paa de mindre Lønninger. Saa bliver der en mindre Overføring og mindre Skrivi, og det er en Fordel.

Endelig skal jeg sige med Hensyn til Motiverne, at de i Modsætning til Motiverne til Hypotekbankforslaget ere meget smukt affattede, og jeg vilde anbefale at lade Statsgældsdirektøren læse dem.

Som sagt, dette Forslag kan ikke vække Lidenskab, hverken Begejstring eller Uvillie. Det er et Lovforslag, hvis Skæbne Ministeren ikke skal haabe for meget paa, hvis Skæbne jeg ikke ved noget om, og som jeg heller ikke ønsker at influere paa.

Berntsen: Med den Slutning, vi nu hørte paa det ærede Medlems Tale, forekommer det mig, at han kunde have sparet sig en Del af sine Indvendinger mod det foreliggende Forslag. Da Tiden imidlertid er saa langt fremrykket, skal jeg indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger, idet jeg gaar ud fra, at man maa kunne slutte Forhandlingen om denne Sag i dette Møde.

Jeg for mit Vedkommende vil udtale min Sympati for dette Lovforslag. Den højtærede Finansminister har jo ved Fremsettelsen af Forslaget imødekommet Ønsker, der til forskellig Tid fra forskellig Side have været fremsatte ofte her i Rigsdagen, om, at Staten skulde være sin egen Assurandør overfor sine Bygninger. Man har jo ikke i tidligere Tid kunnet enes om Formen for en saadan Forandring i den bestaaende Tilstand. Man har ment et af to. Enten mente man, at Staten uden videre skulde gaa over til at være sin egen Assurandør uden at opkræve Præmie af de paagældende Bygninger, og at den saa skulde dække hvert Aar de Tab, der foranlediges ved Aarets Brandskade. Mod denne Løsning af Spørgsmaalet har man med Rette gjort den Indvending, at det kunde være ret farligt i finansiell Henseende at lade hvert Aar bære sit Brandskadetab, idet et enkelt Aar kunde være uheldigt og medføre et saa stort Beløb til Brandskadeerstatning, at det i for høj Grad kunde berøre det aarlige Budget. Eller man havde tænkt at ordne Sagen paa den Maade, at Staten oprettede en særlig Brandforsikringsforening for sine Bygninger og lod hver In-

stitution betale for de Bygninger, den havde forsikret i denne Statsforsikring efter de forskellige Bygningers Risiko. Men en saadan Ordning af Sagen vilde jo, som ogsaa anførte i Motiverne, føre til ikke saa faa Omkostninger med Hensyn til at administrere denne Sag. Jeg finder derfor, at den højtærede Minister har handlet ret i at foreslaa en tredie Løsning, at man henlægger et Beløb af 4 Millioner Kr. som en Slags Fond, af hvis Renter man kan sikre sig — efter hvad der nu foreligger statistisk — Dækning af de Brandskadetab, der kunne tænkes at komme ogsaa i Fremtiden.

Jeg kan ikke være enig med den sidste ærede Taler i den Betragtning, han gjorde gældende, at man ikke har Ret til at tage Gennemsnittet af de Skader, der ere indtrufne paa Statens Bygninger. Det ærede Medlem mente ikke, at det Facit, den første ærede Taler var kommen til, var rigtigt, men mente, at man skulde tage Gennemsnittet af alle de Tab, der vare i de forskellige andre Brandforsikringer; saa vilde man selvfølgelig, deri har den ærede Taler Ret, komme til et ganske andet Resultat. Men det er ikke rigtigt, og jeg kan ikke være enig med ham deri. De Bygninger, der her er Tale om, ere Bygninger, som der i Reglen ikke er stor Brandfare ved. Tager man derimod Landbygningernes eller Købstædernes Brandforsikring eller hvilken anden Forsikring, man vil, have disse Forsikringsforeninger saa mange forskelligartede og farlige Risikoer, at Tabene hvert Aar blive betydelig større, end de som Regel ville blive ved Statens Bygninger. Derfor tror jeg, at Ministeren har fuldstændig Ret i det Princip, han har opstillet, at prøve paa at se, hvor stort det Tab har været, som har været forvoldt i et vist Tidsrum.

Jeg maa sige, jeg nærer ingen Betænkelighed ved at gaa den Vej, som den ærede Minister foreslaar, at tage fra den Pensionsfond, der er oprettet i Henhold til Lov af 12. April 1892 § 21, denne Reserverpensionsfond, der findes under Statsbanedriften. Det er en Levning fra det gamle private sjællandske Jernbaneselskab, som man den Gang stod overfor, da man fik den første Lov om Statsbanedriften vedtagen og fik Statsbanernes Budget ind paa Finansloven; da vidste man ikke den Gang, hvorledes man skulde stille sig overfor Spørgsmaalet om den Pensionsfond, som de gamle Funktionærer ved det tidligere private Jernbaneselskab havde opsparet, og derfor førte man den ind paa